

Fredag 3 september

Sänk arbetsgivaravgiften!

Det existerar ett par olika tolkningar om bakgrunden till Allan Larssons rollbyte. En är att Allan har en dystrare syn än många i sitt parti på Sveriges ekonomi och de åtgärder som behöver vidtas, en syn som partiet inte vill gå ut med till väljarna före valet. Det tycks finnas ett slags parallell företeelse i vänsterpartiet. I dess högsta ledning fanns det en undran om det var bra att Lars Bäckström, ledamot av riksdagens skatteutskott, gick ut till pressen med tankarna i sin aktuella rapport, "Om tillväxten uteblir". Fast han fick hålla sin presskonferens.

Man kan förstå tveksamheten. Lars Bäckström framför som exempel på önskvärda åtgärder sådant som går stick i stäv mot vad partiet annars brukar säga.

Sysselsättningen

Lars Bäckström har skrivit en rapport som medlem och på uppdrag av en av partistyrelsens arbetsgrupper. En av de viktigaste frågor som gruppen har att arbeta med är sysselsättningen. Hur öka denna och därmed minska arbetslösheten?

Lars Bäckström granskar regeringens officiella prognos. Den utgår från att omvärlden får en stark ekonomisk tillväxt som driver upp den svenska exporten. Exportinkomsterna sätter sen fart på den inhemska efterfrågan. Den privata konsumtionen och investeringarna växer om något är lika snabbt som under andra halvan av åttitalet, hoppas regeringen. Trots detta förblir arbetslösheten länge hög, cirka 10 procent inräknat dem som Ams på olika sätt tar hand om.

10 procent arbetslöshet trots stark ekonomisk tillväxt kan vänstern naturligtvis inte acceptera. Men tänk om det är värre än så. Tänk om tillväxten uteblir.

Överoptimism

Det finns tyvärr skäl att frukta detta, finner Lars Bäckström. Den stora internationella uppgången tycks dröja. Och kommer hushållet verkligen att minska sitt sparande för att i stället konsumera mer? Regeringen hoppas att sparandet ska minska till sjuttitalsnivå, men är det realistiskt med en annalkande statsskuld om två biljoner kronor och hög arbetslöshet?

Han sätter även frågetecken för investeringarna. Regeringen tror på en årlig ökning av 5 procent på byggsidan men känner den inte till alla tomma kontorslokaler – och de 55 000 tomma lägenhe-

tema?" Att någon överhuvud taget bygger nya hus i detta läge kan synas svårförståeligt", säger Lars Bäckström.

Han slutsats blir att regeringen räknar överoptimistiskt. Troligen blir det värre än vad den hoppas med både statsskuld och arbetslöshet.

Vad bör göras?

Samtidigt är en minskad arbetslöshet nyckeln till en sanering av de offentliga finanserna. Att de som redan har arbete tjänar mer räcker inte. Det drar troligen upp även de offentliganställdas löner. Det är inte bra, menar Lars Bäckström – något som vänsterpartister inte brukar säga. Men han vill inte att det offentliga ska minska sina kostnader genom att avskeda folk. Vinsten blir så liten eftersom man annars måste betala understöd.

I ett avrundande kapitel lånar Lars Bäckström en rubrik från Lenin (som i sin tur hade lånat den av Tjernytjevskij). Något måste ju göras. Även om han inte ser det som sin uppgift att presentera Lösningen ger han några vinklar.

Det offentliga har inte råd att anställa fler, alltså måste ökningen ske inom den privata sektorn. Det sker inte av sej själv. Företagarna måste få lättnader, t.ex. genom minskade arbetsgivaravgifter, och viss konsumtion bör stimuleras. I gengäld måste löntagarna betala mer i egna avgifter – staten har ju inte råd att gå emellan.

Kortare arbetstid

Men detta räcker sannolikt inte för att minska arbetslösheten tillräckligt. Den allmänna arbetstiden behöver sänkas. Kortare arbetstid med bibehållen lön, säger Lars Bäckström. Men samtidigt får ju löntagarna höjda avgifter och kanske även vissa höjda skatter. De förlorar oundvikligen men de arbetslösa vinner.

Det senare är det viktiga. Får vi

Blommigt i rosengården visset i slottskogen

Radioekots nyhetsläsare meddelar att av cirka 20 000 Malmö-elever är det bara 500 som utnyttjat den möjlighet som skolpengsystemet ger att välja en annan skola än den mest närläggna.

Solen spelar i den frodiga sensommargrönskan utanför fönstret. Ekot meddelar mycket annat också, större nyheter, om människoframkallad död, om avsiktligt tillfogad lidande.

Jag är lite sömning. Fredagen var arbetsam, dessutom kom jag sent i säng. Det var något mer i det där Malmöslaget. Slottsstadens grundskola i Malmös rikemanskvarter – Malmö är en hårt segregerad stad – hade fått ett tillskott av elever som "genererar" - oh byråkratspråk! – någon extra miljon till eleverna där.

Rosengårdsskolan – den invandrarartataste i Malmö – hade förlorat några tiotal elever. Därmed minskar dess resurser med ett par miljoner, samtidigt som skolan blir ännu mer invandrarartad.

Skilj agnarna från de rika

Skolpengen och det "fria valet" är den perfekta segregationsmaskinen. Svenska elever samlas i svenska skolor med stora resurser, invandrarelever i invandrar skolor med små resurser. Pengar strömmar alldeles av sig själva från de fattiga till de rika. Skolrådet Inge Garstedt, denna kvinnliga variant av mister Scrooge, gnuggar händerna.

Det är inte skolpengen enbart som ska sköta segregationen. Så stora förväntningar har inte de borgerliga segregationspolitikerna på den. En stor del av grovjobbet sker när man fördelar lägenheter till de bostadssökande. Den ena åtgärden förstärker den andra.

Den borgerliga skolpolitiken har ju ändå ännu en segregationsmek-

inte ner arbetslösheten hotar en politisk kris, säger Lars Bäckström, och tänker säkert på risken för en stark högerextremism även om han inte uttryckligen skriver det.

– Nya tider kräver nya lösningar, slutar han. Vänstern måste återigen bli en radikal och samhällsförändrande kraft.

nism: friskolorna. Den cementgrå grundskolan som "stöper alla i samma form" ska inte längre ha "monopol". Nu är det fritt fram för alla att välja friskolor. Pengarna följer eleverna till friskolorna. En örökig blandning av alternativ står till buds. Vem vill inte ha ett skolsystem där hundra blommor blommar i alla regnbågens färger?

Enfärgade skolor

Men sådana är ju inte friskolorna! Många av dem har bara en färg. I Livets Ords skolor går allt i svart och vitt, synd och nåd, såsom hemma så ock i skolan. Ut kommer små dogmatiska barn som aldrig träffat andra än sina likar. Muslimska skolor går i grönt, ljuset silar grönt in genom de gröna fönstren. Judiska föräldrar sänder sina judiska barn till judiska skolor. Rudolf Steiner-troende skyddar sina barn för risken att möta icke-Rudolf Steiner-troende pedagoger. De stackars barnen spärras in i sina enfärgade miljöer, enformigt dogmatiska, uttråkade, fanatiska. Vart tar upplevelsen av olik tänkande vägen, toleransen mot människor med annorlunda livssyn än den egna? Samtidigt pladdrar politikerna om hundra blommors färgrikedom.

Den blommande ängen är naturligtvis den vanliga svenska grundskolan. Där finns variationsrikedomen, den pluralistiska allsidigheten, gullvivor, prästkragar, blå-klockor, maskrosor, klöver, kattfot och blå viol. Där möter muslimen den kristne, juden ateisten, den rike den fattige, den färgade den vite, teoretikern den praktiske. Där lär de hantera sina konflikter, övar tolerans och förstående, tränar respekten för allas lika värde, förbereds för ett samhälle som är gemensamt för alla.

Vi behöver inte oro oss. Svenska familjer är inte så lättlurade. Drygt 19 000 malmöföräldrar, 97,5% av samtliga, valde att låta sina barn gå i den osegregerade grundskolan hemma i det egna bostadsområdet med dess rika blomsterprakt.

Ett politiskt maktskifte kan bidra till att främja den pluralistiska grundskolan på sekt- och privilegieskolornas bekostnad.

Gunnar Stensson

Gr

Ja till arbete Nej till EG

Varför har vi arbetslöshet och ekonomisk kris? Felen i ekonomin sägs ha orsaker långt bak i tiden och bottna i den svenska modellens inboende fel. De höga skatterna, full sysselsättning och långt driven jämlikhet anses ha skapat trögheter och ineffektivitet. "Vi har levt över våra tillgångar" har blivit det vanligaste politiska slagordet från borgerliga ekonomer.

När journalister frågar vilka fog de har för sina påståenden brukar svaret handla om Sveriges sjunkande tillväxt. Ibland ritas de upp figurer som visar att under 40-50- och 60-talet ökade tillväxten om man räknar i procent. Runt 1970 kom sedan ett trendbrott, tillväxten började minska och har sedan dess bara fortsatt utför. Nu under 90-talet har vi till och med minus i tillväxten.

En annan modell

Om man istället studerar en annan modell, som även den beskriver Sveriges tillväxt, men inte i procent utan i fast penningvärde ser man att tillväxten i kronor räknat inte alls började minska 1970. Tvärtom fortsatte tillväxten att öka i samma takt under 70- och 80-talen som under de föregående decennierna.

Räknar man tillväxten i kronor istället för procent var det runt 1990 som tillväxten upphörde och sedan dess har det gått allt sämre. Den som vill hitta orsakerna till dagens allvarliga kris måste därför börja analysera vad som hände runt 1990 och därefter.

Första orsaken till krisen

Restriktionerna för bankernas utlåning togs bort under den andra halvan av 80-talet (under en socialdemokratiska regering). Utlåningen ökade med 25% varje år och kom att fördubblas under fyra år. Bankerna prackade på folk att de skulle låna pengar, efterfrågan på varor ökade och i sin tur förklarar det delar av inflationsökningen. Under 80-talets senare hälft lånades ut närmare 2 000 miljarder varav hälften användes till köp av fastigheter, till stor del i ren spekulering med känt resultat när bubblan sprack. För att täcka bankernas kreditförluster skall nu de vanliga löntagarna betala uppskattningsvis 200 miljarder.

Andra orsaken till krisen

Under hela 80-talets högkonjunktur matades vi med information om att Sveriges tillväxt var för låg vid internationell jämförelse. Det var sant att Sveriges tillväxt var lägre än exempelvis Greklands och Portugals om man räknade i procent, om man däremot räknade

i kronor per invånare har Sveriges tillväxt ökat 3-4 gånger så mycket som deras.

Räknar man tillväxten i kronor per invånare har Sverige klarat sig bättre än EG och Västeuropa och hamnar på ungefär samma nivå som OECD, där USA och Japan ingår. Uppfattningen att Sverige halkade efter andra länder bygger alltså på en statistisk manipulation av SAF, SNS och dess närliggande ekonomer.

Samma sak gäller för produktivitetsoökningen. Det har sagts att den varit för låg vid internationella jämförelser. Fakta visar dock att under 1980-talet arbetsproduktiviteten i tillverkningsindustrin ökat ungefär lika mycket som i andra västländer, Japan undantaget.

Tredje orsaken till krisen

Århundradets skattereform byggde på uppfattningen att Sverige släpade efter andra länder. Reformens innebörd var att marginalskatterna skulle sänkas till 50%. Det skulle finansieras med minskade möjligheter till avdrag i deklarationen och breddad moms.

Resultatet blev en dramatisk ökning av sparandet eftersom avdragen för utgiftsräntor sjönk från 60 till 30%. Det blev lönsammare att spara än att konsumera. Men uppgörelsen byggde på att även om momsen höjdes så skulle människor fortsätta att konsumera precis som förut. Det var framför allt höginkomsttagare, som fick sina marginalskatter rejält sänkta, som valde att betala av sina lån och spara resten. Det blev en enorm pendel, från att hushållen året innan skattereformen gjort av med 100 miljarder mer än vad de tjänade konsumerar de idag 100 miljarder mindre än vad de tjänar. Två hundra miljarder har på några år försvunnit i efterfrågan från marknaden.

Dessa effekter av skattereformen är en av huvudorsakerna till dagens kris med massarbetslöshet och därmed växande budgetunderskott.

Fjärde orsaken till krisen

Iskatteomläggningen räknades man med dynamiska effekter. Man utgick från en teori som sade, att i takt med att skatterna sänktes skulle arbetsviljan öka. Socialdemokraterna räknade med att de dynamiska effekterna skulle ge 5 miljarder. Borgarnas Bo Lundgren och Ann Wibble trodde på 20 miljarder!

Det existerar inga dynamiska effekter. Det är bara teorin om dynamiska effekter som existerar, och det är en gammal högerteori som socialdemokraterna i sin desperation nappade på.

Dagens budgetunderskott beror förmodligen till 30-40 miljarder på missbedömningar i skattereform-

men. I efterhand har det visat sig att "århundradets skattereform" innebar att vi sänkte skatterna för 2/3 av människorna. För att täcka förlusterna håller vi nu på att genomföra århundradets utgiftsreform för den 1/3 som inte fick några skattesänkningar. Det sker under mottot "Människor har levt över sina tillgångar".

Offentliga sektorn

I mitten av 70-talet gick 33% av våra reala resurser till skolor, sjukhus och annan offentlig verksamhet. Andelen har inte ökat sedan dess, utan t o m minskat på somliga områden. Tvärtom vad som sägs har inte heller det offentliga andelen av Sysselsättningen ökat under 80-talet, den har legat på 30% hela tiden. Det som ökat i budgeten är transfereringar, överföringar av pensioner och liknande beroende på att vi fått fler åldringar som fått bättre hälsa och därför lever längre och att fler av dem fått högre ATP.

Vid en genomgång av vad som hände i Sverige under 80-talet vad gäller tillväxt, den offentliga sektorns effektivitet, bytesbalans, budgetunderskott, LO- och TCO-medlemmars löneutveckling, ja i stort sett hela samhällets grundbultar, går det inte att hitta några belegg för att den svenska modellen innehöll några systematiska och ekonomiskt allvarliga fel och att Sverige som nation levt över sina tillgångar.

Däremot kan man se att de senaste årens politik vad gäller banksektorns avreglering, fasta växelkurser, skatteomläggningen och att inflationen prioriterats före full sysselsättning varit förödande.

Idag går politiken ut på att ytterligare dra ned på inkomsterna för de människor som redan har minst, "spara sig ur krisen". Det innebär inte bara att det svider i

skinnet på dem, utan också att man tar bort ännu mer av den efterfrågan på marknaden som redan minskat kraftigt. Därmed ökar arbetslösheten än mer och den onda cirkeln går allt djupare.

Slutsatser

Det var när den socialdemokratiska partiledningen kapitulerade för de svenska kapitalisternas krav på att Sverige skulle gå med i EG, som eländet startade. Införandet av den fasta växelkursen var en anpassning till det kommande EU med sin monetära union. Full sysselsättning skulle inte längre stå överst på dagordningen. Låg inflation skulle ha högsta prioritet. Exakt samma politik dominerar i varje EG-land sedan början av 70-talet.

Vi måste återvända till politiken för full sysselsättning. Svensk arbetarrörelse har varit bra på det under flera decennier. Vad arbetarrörelsen däremot inte insåg var, att den politiken förutsatte möjligheten att föra en nationellt självständig ekonomisk politik. Priset för full sysselsättning blir en högre inflation och det får vi ta. All inflation kan inte heller förklaras av en politik som prioriterar att alla människor arbetar och skapar välfärd.

Dags att tänka om

Det är dags att tänka om såväl för de inom socialdemokratin som de inom vårt parti som gått på myterna om att vi levt över våra tillgångar och den offentliga sektorns skuld till krisen och nödvändigheten att gå med i EU för att "rädda Sverige".

Det mesta av analysen i denna artikel är hämtad från Leif Stenbergs artikel "Krisens sju orsaker" i senaste nr av Pockettidningen R. För slutsatserna står dock jag.

Rune Liljekvist

Glimtar från sommar-Lund

I år fyller Västhagens koloniförening 50 år - Något mer sommarsvenskt än en koloniträdgård har vi svårt att tänka oss. Den har blivit en del av vår kultur som värnar om arvet och en familjelycka som avspeglar samhällsutvecklingen. I dåliga tider odlar vi potatis och i goda blommor. Koloniträdgårdens syfte var och är nytta, rekreation och social samvaro.

Föregångare till våra koloniträdgårdar finner vi den medeltida kåltäppan, anlagd av städernas borgarskap och brukad av det samma i Stockholm tex på Norrmalm. Redan på 1750-talet fanns kolonianläggningar runt Englands större industriorter, vid 1880-talets början inrättades kolonilotter för fattiga familjer i Schleswig-Holstein. Dessa lotter kunde köpas fram till 1831, därefter gällde arrendepincipen, vilken redan var gällande i Danmark. Mot slutet av 1800-talet anläggs Sveriges första koloniträdgård i Malmö och Landskrona. Detta och mer därom kan vi läsa i Sven B. Ek's Kolonins sista strid. 1904 dyker de första kolonianläggningarna upp i Lund, på Sankt Måns lyckan och Haga. Lunds äldsta bevarade kolonilotter finns idag på Öster.

På Väster finner vi 50-årsjubilarerna Västhagen; i folkmun Västhaga. Västhaga koloniförening bildades 1943 efter att kommunen lagt ut två koloniområden, ett framför dåvarande Malmö Strumpfabrik, Västra sommarstaden, vars förening bildades 1940, och Västhagen 1940 framför Åkerlund Rausing, som var färdigbyggt 1943. Samma år ägde en Lantbruksutställning rum på platsen och de därifrån efterlämnade bodarna fick tillsammans med en del virke, skänkt av ÅR, bilda grundstommen för de första kolonistugorna på området. Ritningar och byggnationen utfördes av kolonisterna själva efter vederbörligt godkännande av stadens myndigheter. I dag är Västhagen ett sommarparadis med

sin grönska, färgsprakande blomsterrabatter varvade med nyttoväxter, buskar, fruktträd, välklippta gräsmattor och prydliga små kolonistugor.

Doris och Bertil

Ett fridfullt lugn vilar över Västhagen här kan själen finna ro. Doris, hustru till föreningens nuvarande ordförande Bertil Nilsson, bjuder oss att stiga in i koloniens hemtrevliga vardagsrum, pyntat med samlade föremål som var och en bär på sin historia. Det med träpanel beklädda rymliga köket är välutrustat och en tillbyggnad till den ursprungliga stugan. Paret upptäckte efter en tid att de tillbringade allt mer tid på kolonin och att det krävdes ordentlig mathushållning, vilket krävde ett riktigt kök. Kolonins arbetsuppgifter är väl reglerade. Doris sköter markservicen och Bertil ansvarar för trädgården och övrigt. Längst bak på lotten har under senare år tillkommit ett rejält redskapsskjul samt en enklare inredd bod, där paret Nilsson tillbringar långa sköna höstkvällar med utsikt över kolonilotten och den sjunkande solen. Doris och Bertil tillbringar mycket tid i sin koloniträdgård, det ger dem någonstans att ta vägen i grant väder som Bertil säger och närheten till bostaden är en stor fördel. Friheten att själv ge sig dit eller hem därifrån när lusten faller på utan att vara beroende av varandra, lägger Doris till, är ett plus, men att ha en kolonilott kräver också mycket arbete.

Generationsväxling

Att det i alla tider i huvudsak varit männen som stått för odlingen bekräftar Åke Löfkvist, f.d. kriminalkommissarie och nuvarande PRO-Lunds ordförande, som gick med i föreningen 1945. Då var föreningens medlemmar endast jordbruksintresserade män. Varma sommarkvällar, speciellt lördagar och söndagar, blev det, som Åke säger, mycket gök vilket

var mindre populärt bland fruarna. 1973 kom Anna Sjöland som första kvinna med i styrelsen - idag råder jämlikhet mellan könen enligt Åke. Förr var det mycket äldre medlemmar medan åldrarna idag är mer blandade med många yngre med småbarn vilket Åke tycker är enbart trevligt. De flesta är mycket måna om sina kolonilotter vilka är välskötta. Omsättningen på lotterna är liten ofta tas de över från en generation till en annan. Idag är det svårt att hitta en kolonilott och dyrt, för övertag av en kolonistuga begära upp till 40.000 kr.

Sekreterare i 30 år

Medlemmarna är trogna, och så är också styrelsen. Bertil Nilsson, sedan 10 år styrelseordförande, är den 50-åriga föreningens femte ordförande. Åke Löfkvist har fungerat som styrelsens sekreterare i 30 år och tycker det är roligt att gå tillbaks och titta i gamla protokoll som tex då arrendeavgiften bestämdes till 10 öre/kvm och medlemsavgiften efter diskussion höjdes från 1,50 kr/år till 2 kr/år. Ett förslag om gemensam gräsklippare, vars inköp skulle bekostas av koloniodlarna beviljades av styrelsen, likaså ett förslag om inköp av häcksax. För ansvaret och skötsel av dessa redskap utsågs en materialförvaltare. Tanken på gemensamma redskap fick senare överges då det ej fungerade i praktiken. Ingen tog riktigt ansvar och redskap förstördes i brist på underhåll. Då ohyra spred sig i nyplanterade buskar och träd inkom förslag om inköp av en trädgårdsspruta. Ärendet bordlades, då det visade sig att inköpet skulle bli för kostsamt. I stället erbjöd sig en medlem som i sin ägo hade en ryggspruta att spruta mot betalning av 50 öre per kolonilott. Klipping av buskar och träd mot 75 öre per kolonilott erbjöds också av samma medlem.

Toalettstämning

Ett annat bordlagt ärende gällde

skurning av områdets gemensamma toalett. Anledningen till bordläggningen var att ingen kvinna var närvarande på årsmötet. Vad som hände med toaletterna under tiden, eller med ärendet vid nästa årsmöte, förtäljer inte historien. Ett ärende som diskuterats genom åren är cykelåkning på området, något allmänt förbud har ej kommit till stånd men däremot en vädjan till medlemmar att framföra fordon på ett försiktigt och hänsynsfullt sätt. Enligt kommunala stadgar är koloniområdet under sommaren öppet för allmänheten kl. 10.00 - 20.00, på gott och ont enligt Åke, då mindre skadegörelse kan förekomma samtidigt som koloniområdet är till glädje för fler än kolonisterna själva. 1948 föreslogs för första gången att en gemensam klubbstuga, för möten fester samt uthyrning för mindre föreställningar skulle uppföras på den kommunalt ägda "Gröningen" mellan Västra sommarstaden och Västhagen. Önskemålet om en klubbstuga kvarstår än idag likaså önskan och hoppet om ett samarbete mellan Västhagen och Västra sommarstaden. Ett samarbete som trots upprepade förslag ej kommit till stånd. Även gemensamma fester har det tackats nej till genom åren; ingen förstär varför. Trots senare års större anspråk på modern komfort önskar Västhagens majoritet, enligt Åke, bibehålla den gamla koloni-atmosfären med fotogenlampor, så någon elindragning är ej aktuell. Däremot måste eftergifter mot föreningens torrsmullossetter troligen göras redan nästa år då kommunens dispens för desamma utgår. Under jubileumsåret ställer Västhagen hoppet att finna en vänkoloniförening på andra sidan Öresund! I sommar har Västhagen firat sitt 50 årsjubileum med grisfest på gröningen, musik, dans och lek.

Mona-Lisa Sellersjö

Stöd världskampanjen för att försvara DR.

Abimael Guzmans liv!

Den tolfte september 1992 greps, i Perus huvudstad Lima, ledaren för Perus Kommunistiska Parti (PCP), som är ett marxist-leninist-maoistiskt parti, Dr Abimael Guzman. Dr. Guzman anklagades av diktaturen i Peru för terrorism. Detta trots att det är ett faktum att den konflikt som idag pågår i Peru är ett krig. Dr. Guzman borde alltså istället behandlas som en krigsfånge.

I den "rättegång" som följde på Dr. Guzmans gripande var domarna försedda med svarta huvor som dolde deras ansikten, Dr. Guzman hade inte rätt till en försvarsadvokat, domslutet undertecknades av domarna med en kod, han fick inte ens hålla sitt eget försvar och redan innan rättegången hade Perus diktator Alberto Fujimori uttalat sig i pressen om hur domen skulle lyda. Diktaturen dömde Dr. Abimael Guzman till livstids fängelse. Dr. Guzman sitter idag i en cell som är 2 x 3 meter stor och han har inte träffat någon annan än sina fängvaktare på över 300 dagar. Nyligen beslutade den peruanska staten att införa dödsstraff för "terrorister och landsförrädare", dvs alla människor som kämpar för frihet för Perus förtryckta folk. De senaste 10 åren har över 3000 människor "försvunnit" i Peru. Detta bör jämföras med att det i Pinochets Chile på 16 år "försvann" cirka 2500 personer.

Världskampanjen för att försvara Dr. Abimael Guzmans liv kräver:

- * Försvara Dr. Guzmans liv!
 - * Pröva Dr. Guzmans sak i internationella domstolar och organisationer!
 - * Nej till militära skenrättegångar!
 - * Nej till tortyr!
 - * Nej till isolationsstraff!
 - * Krigsfångar skall behandlas som människor, inte som djur!
 - * Stoppa massmorden i Peru!
- Nödkommittén i Malmö för att försvara Dr. Abimael Guzmans liv

Sommarlägerreporten

förra veckan var skriven av Kerstin Håkansson-Sundin.

Vandring i Cévennerna

Den årliga sommarvandringen inom den europeiska gemenskapen, som i enlighet med traditionen brukar refereras i detta blad, gick i år i ett bergsområde i södra Frankrike. Cévennerna, som det heter, tycks inte vara så känt i Sverige, för alla undrar var det ligger om man säger att man varit där. Fransmännen hittar i alla fall dit och särskilt franska scouter, för det såg vi många av.

Vi var 15 tungt lastade personer som den 4 juli sammanstrålade i Köpenhamn för att i första etappen ta ett tåg till Hamburg. Gunnar Sandin och Ingrid André hade som vanligt stått för det grundläggande organisationsarbetet.

I Strassbourg fick vi ett par timmar på oss för att göra stan. Några av oss såg en slussning av kanalbåten "Europa". Utanför järnvägsstation byggdes under stort slammer någon sorts tunnelbana. Tågresan ner till Alès vid Cévennerna blev i övrigt svettig pga dålig ventilation. Ett gäng från en musikfestival störde resan vid ett tillfälle. Trevliga hundar hade de dock, som man kunde klappa, om man försökte ta sig genom gångarna. I slutet av resan blev stämningen hög när spritflaskorna gick runt.

Vid framkomsten tog vi in på en närbelägen tältplats. Det blåste mycket och senare blev det blixt och dunder och en regnskur. Då hade de första redan somnat in.

Följ den gamle vargen!

Vi har med oss 8 tält på 15 personer, för att ha det bekvämt. Även ett par bitska ensamliggare finns det numera. En vandrare har med sig en tung luftmadrass, de flesta andra har den nya typen av självupplåsbare underlägg i prisklasser mellan 400-600 kr.

Nästa dag sov vi ut och sen besökte vi caféer och affärer. Vid ett kort möte meddelade GS att vandringens motto skulle vara Vargungarnas, nämligen: Följ den gamle vargen! och Tappa intetaget!

Vi ger oss iväg kl 10.30. JS är kartläsare och går genast åt fel håll, men för övrigt fungerar det bra under dagen. Mistralen, den ljuvliga vinden, gör vandringen lätt. Vi ett tillfälle passerade vi Pasteurs hus och trädgård, som var till salu.

Vi fantiserade om att göra om det till pensionärsbostad för gamla vandrare.

Vi vandrar under dagen i kryddrika bergstrakter. Det doftar starkt. Men här finns också taggiga växter som rispar benen. Det är starka tistlar som lyckats överleva fårs och getters betande. På en stig har någon skrivit "privé" men det bryr vi oss inte om. Allemansrätten ska givetvis gälla i ett framtida EG och vi känner oss som pionjärer. Men när vi ska till att rasta kommer en dam i bil och kör iväg oss. Och här får vi ge oss för vi befinner oss under fruktträd på odlad mark. Sen verkar det som om hon ångrade sig, hon hade trott att vi skulle tälta.

Sotigt värre

Ett viktigt etappmål denna första dag har varit museejärnvägen i Anduze. Vi missar det inprickade tretåget, men vi hänger inte läpp för den skull. I stället går vi in på en pizzerarestaurang och äter ett skrov-mål pasta samt dricker öl och vin. Glada i hågen åntrar vi sedan nästa tåg. Vi får i öppna vagnar, så vi blir helt sotiga av röken från ångloket. Särskilt svår är röken i tunnelarna.

Det är en mycket vacker gammal järnvägssträcka som går utmed en bergsida och med en flod under sig. Vilket slit att bygga den! Och nu finns den kvar bara för turisternas skull. Överallt i dalarna kommer vi finna rester av nedlagda järnvägar.

Sotiga, vandrar vi vidare fram till den idylliskt belägna tältplatsen i Mialet. Det badas i floden och FH gör en baklängesvolt från ett broräcke. Campingköket serverar grillat och pommes frites. För en struntsumma har vi köpt rosévin i en femlitedunk. Fransmännen ser med gillande på detta glada gäng, tror vi. Sen är det dags att falla i sömn. Utanför tälten porlar bergsfloden.

En pärs

Morgonen därpå fyller vi magarna med kaffe och croissanter och börjar vandra redan kl 8.30. Vi går i en mycket backig terräng som tröttrar ut oss; vi är ju fortfarande ovana vandrare med sammetshud under fötterna. Dagens mentala höjdpunkt blir när vi kommer fram till en källa uppe i bergen och får släcka vår törst och hålla vatten

över våra svettiga kroppar. Många staplar nu fram på stela ben och med vattenblåsor på fötterna.

Vid framkomsten till St Etienne, som är dagens slutmål, smakar en kall öl mycket gott. Vi unnar oss också ett restaurangbesök och får en god fyrrättermeny för 50 franc. Vi har sällskap av trevliga hundar och katter. Intill spelat boule vid en upplyst del av en bensinmack. Sen får vi tälta i restaurangens trädgård och använda husets sittoa (inte alla älskar fransmännens hål i golvet). Några i skaran blir kvar i restaurangen och deras skratt klingar ut över nejden även sedan mörket fallit.

Finn H

Fortsättning följer.

Löftena kunna svika

På kommunfullmäktiges möte förra veckan konstaterades att det inte blir några fler kommunala vindkraftverk i Lund, trots en skriven utfästelse i partiöverläggningarna 1988. De politiskt utsedda ledamöterna i energiverkets styrelse kände sej inte bundna.

Det var, vill vi minnas, just risken för sådana manövrer som fick Lars Bengtsson (v) att lämna styrelsen vid bolagiseringen.

Nu kan man minnas att energiverket gärna drev sin egen linje redan innan det blev bolag. Och det lär i flera partier finnas en önskan om en bättre styrning. Det får vi hoppas, för hur skulle annars partier som v och mp våga ge sej in i överenskommelser en gång till?

MÖTE MÖTE

KOMPOL möte Må 6.9 kl 19.15 på parti-lokalen. Tema: Kommunstyrelsen.

RÖDA KAPELLET Sö 5.9 kl 18.45 rep på Kapellsalen, Odeum. Rep inför kulturmatten, med Charlotte och skådespelarna.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Lars Borgström och Gunnar Sandin.

Tel. red. onsd e 18:
046/11 51 59
Fax : 046/14 65 82

Kontaktredaktör för nästa nummer: Gunnar Sandin, tel 13 58 99. Vid utebliven tidning ring Rune Liljekvist 13 82 13 el. 11 50 69